

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 39.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRICIÓ:
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

LA CELEBRITAT.

LA celebritat es com la fortuna, va als que no la buscan.

Aixís com hi ha homes que's tornan micos (molts encara no han deixat de serho) sent esforços d'imaginació pera alcansar fama y després clavar-se á jeure, n'hi ha d'altres que més sortosos, sense moure un peu més enllà del altre troban lo que ab tants mals de cap volen los primers.

La fama, en últim terme no es res més que la casualitat, y vagin vostés á indagar las peripecies de la vida, pera sapiguer qué te de succehirlos que 'ls fassi coneguts de tothom.

Jo 'n coneix molts que volen esser célebres y treballan y s' amohinan y s' afluqueixen y al cap d' avall, si no hi ha algú que endevini la seva pretensió y 'ls hi estampi lo nom en algun paper com lo nostre, se moren sense que algú 's recordi d' ells.

En Newton va trobar lo centre de gravetat, cayentli una poma als peus, mentres s' estava á l' ombra del arbre que fá aquest fruyt. Si s' hagués adormit, per exemple, sota un de nostres balcons potsé li hauria caygut un test al cap obrintli 'l camí del altre barri.

Ja veuen, donchs, que aquell bon senyor no buscava pas la celebritat, y no obstant va trobarla quan menos s' ho esperava.

No vaig pas á fer una excursió històrica pera convèncels de las assercions que deixo apuntadas, perque algú podria presumir que distingint als nostres antecessors sabís, voldria ser jo lo qui 'n sortís beneficiat.

Jo so l' home més senzill del mon. Si venen á casa al estiu me veuran en mànega de camisa y en calsetes, rebent aixís á las visitas. Porto elástichs, dormo ab estrenya-caps, m' afayto jo mateix y encench los cigarros ab mistos d' esca.

Ja veuen donchs que no tinch pretensions, y com res me poden tirar en cara, me trobo completament lliure pera jutjar als demés y donárl' oshicon-sells, sobre lo seu afany d' esser célebres.

Pero tampoch m' atreixo á ferho verbalment, y per aixó quan estich sol penso:

A en Cirilo li dirias que esborrés las quatre barras catalanas y 'l burinot de la fatxada de casa seva, perque ho ha entés malament. Ab aquell geroglífich, no se sab si 's vol honrar ell, ó vol honrar á Catalunya. Si es lo primer, no dona pas probas de modestia, y si es lo segon ho desvirtúa la inscripció del voltant.

A en Llorens y Riu, li aconsellaria que 's deixés de ocupar-se en travalls literaris y 's dediqués més á fer correr la garlopa y no 's fiqués en si 'ls treballadors de casa seva renegan ó no.

A en Molas y Casas, li recomanaria que no fes més paròdias, y que quan tragués una comedia del francés, aixís ho fes constar, pera que 'l públich no li atribuis lo mérit del argument, ja que d' arguments no 'n treu d' originals.

Als artistas del Bon Retiro, que millor fora que's retiresen de la escena, uns per estudiar més y altres pera entregarse á la cria d' aucells ó á fer volar gruas.

En fi, no tinch temps ni espay per anar citant individuos que persegueixen la Fama, logrant alcan-sarla, si, no hi ha que negarho, pero d' un modo que aumentan la llista de las celebritats de carreró.

Lo Xato del carrer Vermell, lo Brut del Born, l' Antonet cego, Mossen Serà, l' Amalia boja, etc. etc., tots aquets foren gent célebre en los seus temps. Pero com tot passa, ells també passaren pel nostre costat deixant una memoria que qui sab fins quàn durará.

Per aixó avuy hi ha tants sabís que pensant serho ells mateixos, son dignes d' omplir lo buyt que han deixat los que acabo de citar.

Y com lo poble necessita alguns tipos ab que divertir-se y que per alguna cosa 's distingeixin, ja veuran com aviat s' aniran sent célebres los que avuy se disputan lo lloch preeminent de la popularitat.

Y que nosaltres no 'ls escatimarem los nostres esforços pera ferlos sobresurtir, no. Tenim las planas de LA HONORATA disposadas sempre per donar-los á coneixer.

Pobre gent si aixís no tos, acabarian la seva vida en un recó d' arcoba sense haver conseguit ab las sevas obras altre cosa que mortificar á quatre amichs.

Y aixó fora una decepció pera 'ls que van empenyentlos y pujan ab lo més gran coratje pera fer-se veure.

Nosaltres ne rebém una mostra cada setmana.

Entre 'ls que 'ns envian travalls, quants Gomilas, quants Durans, quants Llorens y Riu!

Vinga, donchs, la trompeta de la Fama, y quan no la del Nunci, y donguém á cadascú la celebritat que 's mereixi.

C. P. y M.

Á UNA CAROLINA.

¿ Hont vas, Carolina mona?
¿ hont vas així, al mitj del dia,
rondant sense companyia
pels carrers de Barcelona?

¿ Qui 't fá moure del teu pis,
tota sola y desarmada?
¿ qué no saps, desventurada,
que aixó 't pot du un compromís?

¿ Com has pogut atrevirte
á sortir per passejà?
¿ no veus que si vé un prussiá
s' empenyarà en protegirte?

Creuma, Carolina meva,
no perdis ni un sol moment;
gira qua incontinent
y vésten á casa teva.

L' Alemanía ara ha agafat
una espantosa manía,
qu' està sembrant l' anarquia
en tota la cristiandat.

Figurat tú que en veyent
una Carolina sola,
s' hi acosta y me li diu: — ¡Hola!
¿ T' ocupo solemnement! —

Y que no t' escolta, no:
ni que cridis ni grinyolis,
se 't fá seva, *velis nolis*
y s' ha acabat la funció.

¿ Calcula, donchs, quin afany
passarias tal vegada,
si 't vejessis ocupada
per un diable d' alemany!

¿ Qué dirias? ¿ qué farias
per resistir la invasió?
Posada en tal situació,
¿ com lo desocuparias?

Nada, nada: ara com ara,
no 't posis en evidència,
que 'l sorti es una imprudencia
que pot costarte molt cara.

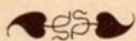
Fins que 'n Bismarck vagi dret
y passi aquesta tronada,
lo millor es estar tancada
á dintre del teu piset.

En tot cas, si may surts sola
y vols guardarte la pell,
porta sempre ab tú un fusell
y una bandera espanyola.

Y hasta estarás més salvada,
si darrera 'l polissón
hi penjas un cartelón
que digui: — *Estoy ocupada*.

Pes més que aixó 't sembli extrany,
...
Què veig! ... Corra, amagat be!
Aquell senyor que ara vé,
es lo cónsul alemany!

C. GUMÀ.

UN RETRATO.

Era un diumenge al mati; lo cel estava despejat,
no feya fret ni caló, en fi un dels dias més bonichs
del any.

Una senyoreta d'uns disset y una senyora d'edat
conversavan sobre hont podrian ferse retratar.

— ¿Sab hont ho fan be y bastant barato, mamá?
— Qué sé jo, pobre de mi.
— A can Rafel Arenyas.
— ¿Vols dir, Pilar?
— Podém probarho.

Y després d'empolainarse devant del mirall, se
dirigeixen las duas cap al carrer del Hospital y arri-
ban al punt, y al ser dalt del primer pis (baixant
del cel) trucan y demanan pel senyor Arenyas.

Y al poch rato surt aquest á rébrerlas y las fá en-
trar en lo saló de *confiansa*.

— Suposo que vosté serà D. Rafel (pregunta la
mamà.)

— Si senyora; que se 'ls hi ofereix?
— Venia perque 'm *retrates* la noya; més, avans
volém saber si 'ns entendrém ab lo preu.

— ¿De quina clase 'ls voldria?
— ¿Qué 't sembla, Pilar?
— Del modo que vosté conega...
— Aixó ho has de dir tú...

(Y lo senyor Arenyas tot obsequiós.)
— Aquí tenen prous mostrars; poden trihar.

— Ya veurá; nosaltres no hi enteném ab aixó;
més li dirém pel l'objecte qu'han de servir, y vos-
té que es més inteligent en aquestas cosas podrá di-
rigirnos.

— Espliquis.

— La senyoreta es filla meva; vivim en lo ters
pis d'una travessia que donan los balcones al carrer
de la Princesa; lo cas es que hi ha un tinent ab grau
de capitá que li fá l'amor; y ella com es de suposá
surt al balcó pera acabarho d'engrescar (la Pilar se
torna roja); ja sab vosté que avuy dia son molt aixa-
labrats los joves; 'ls fá molta por lo casori y moltas
noyas quedan pera vestir imatjes; aixís es que 'ns
tenim d'espavilar las que volém casar las fillas.

— ¿Mamá! ¡per Deu! (digué enrajolada de cara.)
— No 't sufoquis dona, que 'l senyor ja sab lo
pa que s'hi dona ab aquestas cosas ¿no es veritat?

— ¿Ah! si, senyora, si.

— Donchs com deyam, lo tinent passeja amunt
y avall del carrer y quan la veu al balcó li fá senyas;
ella, com que no l'entén li fá la rialleta y de tot li
diu que sí ab lo cap.

Veliaquí que l'altre dia sens pensar en res
d'aquest mon, varem rebre una carta. L'obro, la
llegeixo, y era ell que li deya *ocus de casiela* y una
infinat de *requiebros* per l'estil; pero al final de
tot li demana 'l retrato dientli que li havia promés
desde dalt del balcó, que esperava veurer compler-
ta la paraula empenyada y que *después de exalsar su
ballela subaria á pedirle su mano para enlasarsa con el
llaso del matrimonio*.

Cosas aixís, quan passen, fan de bon arreplegar
y com que may nos haviam fet retratar y tenim tants
elogis de la fotografia de l'Arenyas, es com havém
pensat venir aquí, y ja ho te tot explicat; ¿qué
m'hi diu?

— Ya veurá, per enamorar no es necesari fer retra-
tos grossos ni petits etc... etc... lo tot està en la
gracia, ó més ben dit en la posició de la persona;
vostés deuen voler gastar poch y que surti be; ¿no
es veritat?

— Si senyor (respongueren á la vegada.)

— Donchs deixinme fer á mi. Jo 'ls ho arreglaré
d'un modo, que dupto hi hagi altre fotógrafo que
'ls ho fassi millor y més barato.

— Ho deixo á la seva má.

— ¿Volen are mateix?

— Si senyor, no havém surtit pas per altra cosa.

— Donchs vingan.

S' aixecan y las acompanya vers lo saló de retra-
tar; fá arreglarho tot apunt, figurant un jardí, cul-
llint ella una floreta.

— ¡Senyor Rafel! (cria la mamá); Senyor Ra-
fel! fassi de manera que se li vegi l'anell; que no
estaria be tallantse las unglas, de manera que l'anell
vingués de *frenta*?

— No, senyora, no.

— ¿Y fent com qui s'está á la finestra ab los bras-
sos plegats de manera que la má hont hi ha l'anell
descansi sobre l'altre bras? (digué la noya ab ten-
dra veu.)

— Encara ha tingut més acert que la seva mamá,
pero jo ho faria d'una altra manera.

Lo de la finestra està be, més no li sembla que es-
taria millor descansant l'un bras á la fusta y l'altre
apoyat lo colze ab certa gracia de modo que 'l se-
gon dit posat al cantó de la boca mitj rient fassi
venir l'anell de frente?

— Si, senyor, si, (respongueren á la vegada.)

— Sobre tot que l'anell brilli.

— Comensém la operació.

Quan li diré ara, no 's mogui per res.

La noya 's posa tal com havian convingut men-
tres lo senyor Arenyas prepara la màquina.

— ¿Pilar! ¿qué no fas la mitja rialla?

— No vagi tan depressa; ¿qué 's creu que tinch de
riurer sempre com una ximple?

— No t'enfadis, dona, qu'ho deya per un be teu.

— ¿Are! (cria 'l fotógrafo. Y després de un rato
de silenci crida á grans veus la mamá.)

— ¿Alto! ¿Alto! senyor Arenyas.

— ¿Qué hi ha?

— Volia dirli que se li veu aquella dent que te
corcada; fassili tancar més la boca.

— No s'afigura.

— ¿Oh! de vegadas per una petita cosa s'pert
tot.

— No 'n passi cuidado.

— Al mateix temps li encarrego que la fassi ben
maca.

— Si, senyora, tot lo que vulga.

Arregla altra volta l'aparato després de fer algu-
nas observacions á la Pilar y comensa de nou.

La mamá no para de cridar.

— Noya, riu, pero no obris tan la boca.

Al cap d'un minut de quietut diu:

— Ja está.

— Que prompte ha enlietit.

— Y que ha surtit divinament.

— ¿No 'l podriam veurer?

— No, senyora, perqué vostés no compendrian
l'efecte.

— Parlém de tot, ¿quánt valdrán?

— Perqué es la primera vegada que s'fan retratar
60 rals la dotzena.

— Son molts diners... me 'n treurá un parell de
pesetas.

— Aquí es preu fixo.

— Res, ja 'n parlarém lo dia que vindré á buscar
los retratos.

— Senyora, m'ha de dispensar, pero tinch la cos-
tum de cobrar per endevant.

(La senyora després de molt butxaquejar.)

— Quina casualitat, m'he descuidat los diners á
casa sobre 'ls fogons de la cuina.

— ¿Qué no mereixém tenir crèdit ab vosté? (di-
gué la Pilar ab tó picaresch.)

— Tot lo que vulgan, pero estich tan escarmen-
tat...

— No li farà falta ni un céntim...

— Es inútil; no comensaré 'l trevall que no tinga
l'import.

— ¿Qué fém cara de sospetxa?

— ¿Qué li costa gaire d'anarlos á buscar hont se
'ls han deixat?

— Be, pocas rahons, ¿vol fiar ó no?

— Ja li he dit.

— Donchs de fotografos, ab diners ne trobarém
tants com voldrém.

— Ab diners ja ho crech, pero ab las butxacas
buidas ho dupto.

— Vosté m'insulta, y se 'n recordará! (digué la
mamà anantsen cap á la porta ab sa filla.)

— Escoltin, escoltin; y 'l trevall d'avuy, qui me
'l paga?

— Vagi á enganyar la mort ¿encara te atreviment
d'enrahonar? (y s'perderen de vista al arribar á
baix.)

Lo fotógrafo, com que es una persona molt de-
cent, comprengué l'estat en que s'trobava aquella
familia, y per no moure saragata va deixarho correr
pensant que lo que havia perdut aquell dia, ja ho
guanyaria un altre.

M. FIGUEROA ALDROFEU.

Ab la fresca que fá lo senyor Piquet haurá de
pendre 'l determini de tancar las quinze oberturas
del Odeon, perque sino 'ls seus parroquians se re-
fredarian y la concurrencia li minvaria. En demés,
continúa donant cada festa tres ó quatre obras entre
dramas y gatadas.

Lo dia que no més ne dongui una y un sainete
potsé hi anirém. Tanta feyna en tan poch temps ha
de surtir dolenta per forsa.

Al Tivoli segueixen fent las sarsuelas de sempre.

En aquest teatro ja hi ha preparada la companyia
lirica que ha de rellevar á la actual. Diu que farán
catalá y castellá. En bona hora sia.

Al Espanyol, no tenint encara prou ab un *Infern*
ab tres actes, ara n'hi han afegit un altre, que es
tant dolent com los primers, y aixó que hi ha cola-
borat un que hi entent tan com los gats de fer cul-
leras. Tots plegats están malmement lo gust del pú-
blich. Y 'n Gasset s'ho mira ab indiferencia, em-
briagat fumantse 'l puro que li ha de durar tota la
vida. Y es que deu pensar: afartam y digam moro.

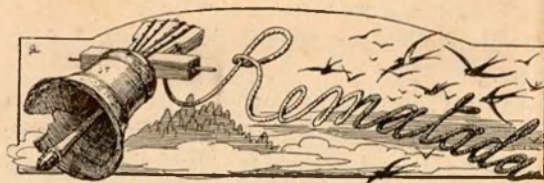
Al Bon Retiro ja no tenen á en Blanchart, ab lo
qual lo públich s'hi fastiguejará més que may, ex-
cepte aquells concurrents entusiastas que no se 'n
saben moure, y que ja hi están acostumats. Aquesta
gent lo dia que canta en Gayarre ó en Masini en lo
Liceo los xiulan y es que ja tenen las orellas mal-
mesas.

Com deyam la setmana passada, al Circo Ecues-
tre després de debutar la Palmer, que es una xicota
del *bu* y que per aixó sol se li pot perdonar la poca
novetat dels jochs malabars que executa á cavall, han
comensat los quadros plástichs, que 'ns sembla que
'ls haurán de dur al encant.

Desenganyis lo senyor Alegria; pera presentar
quadros d'aquest genero se necessitan donas y ho-
mes ben fets y que sápigam aguantarse la respiració
y las picadas de las pussas sense bellugarse, y sobre
tot un artista que 'ls colouqui be. D'altra manera lo
públich no hi acut per més bombo que 's fassi, y es
que la fama dolenta se propaga més que la bona.

Nos créyam aquesta vegada haber pogut aplaudir
al senyor Alegria y encara estém pitjor que quan
comensarem á escriure aquestas revistas.

BERNAT PESCAIRE.

Tres novas tristás havém de donar á nostres lec-
tors.

Han mort la mare politica de D. Arthur Gallart,
lo pare politich de D. Joseph Roca y Roca, y la
esposa de D. Isidro Frias y Fontanillas, de Reus.

A tots los acompanyém en lo sentiment que expe-
rimentan per tan irreparables pérduas.

¿Recordan vostés un tal Mr. Hume, que anys
endarrera, enfilat dalt d'un cotxe venia té indio,
per las plassas de Barcelona, fent discurssets ab més
gracia que 'ls que fa 'l senyor Combas, y entrete-
nint al públich ab lo joch de las anellas?

Donchs resulta que Mr. Hume va correr que era
mort.

Aixís ho créyam nosaltres, quan al contemplar
la manifestació del passat dijous, ó era ell ó algu
que s'hi assembla molt que anava dalt d'un carro
al costat d'un lleó *artificial*. La mateixa posició,
calvo, vestit de negre, lo pit ple de creus, en fi
tot igual.

Sorpresa per aquesta inesperada aparició, indaga-
rem per tots cantons, y traguerm en clar que no
era Mr. Hume, sino un tal senyor Vidal, ex-alcalde
del Poble Sec y propietari del edifici ahont está
instalat lo Cassinó Ibèrich, que hi remenan las
cireras lo senyors Durán, del buyt, y 'l senyor
Gomila, lo dels poemas escéptichs.

Vetaquí una gent que sab divertir-se ab qualsevol
cosa.

L'altre dia *El Diluvio*, un document del Muni-
cipi de Gracia va omplir-lo de notas volent criticar
los disbarats que hi havia.

No 's burlin dels altres, senyors de la Redacció, que prou feynas tenen per vostès.
De vegades ne clavan unas! Ja feya be aquella vella...

Lo xicot de casa 'n Massas
que estudiava per doctor,
al fi serà agricultor
perque sempre treu carbassas.

La ciutat de Reus ha quedat completament abandonada; puig se troba no sols sens ajuntament sino sense municipals, serenos, agutzils y escribents; y lo bo del cas es que desde que falta tota aquesta gent no hi ha robos, disputas ni res que desdiga de la bona cultura de sos habitants.
Si aixó 'ns hagués passat aquí!
!!! !!!

— Sabs, Rosa, que es la puresa
de que fas gala sovint?
Ta resistencia y ta aspresa
contra la naturalesa
que per los ulls te va eixint.

A dir veritat, á la manifestació del dijous no hi anaren mes enllá de 5000 personas y encara algunes per forsa.

Y es que l'esperit de fraternitat universal va sobreposantse á las excitacions bélicas d' unas rassas contra altrás.

En lo present sigle s' ha de treballar més pera unir los pobles que pera separarlos.

Vostés ja recordarán una *rematada* en la que deyam que en lo certamen local de san Marti de Provensals oferian un premi consistent en un llit de Viena.

Donchs ja veurán com lo guanya un poeta d' aquella població, que está á punt de casarse.

Advertint que 'l donador del premi ja l' ha ofert

ab aquesta intenció; vol fer al poeta un regalo de bodas y s' ha valgut d' aquest medi.

Pero l' home no conta que si 'l Jurat es imparcial potser no sortirà premiát lo qui ell se pensa.

Y allavors haurá de comprar dos llits. ¡Que no fora poch bonich!

Per ara lo senyor Llorens y Riu no piula, ni corre-camas.

De lo qual n' estém tranquils ell y nosaltres.

En l' últim número de *El Angel del Hogar* s' hi publica una poesia del senyor Gorila, vull dir Gomila, tan ó més dolenta que totas las sevas anteriors.

¡Es una llástima que aquest jove emplehi tant malament lo temps!

Fins lo senyor Durán, del buyt, no li ha volgut posar en música *Los microbis*.

Sense comentaris.

Ja tenim un altre orador popular: lo senyor Riba y Lledó.

Nosaltres lo sentirem lo dia de la manifestació, y lo que 'ns va fer més gracia fou aquell accent tortosí ab que parla.

Ell y lo senyos Combas son dos.

Lo senyor Campderrós, ab altres amichs, lo vejarem l' altre dia molt amohinat mirant aquell escut de Catalunya y la inscripció del voltant que 'n Cirilo ha posat á la fatxada de casa seva.

Y lo que sembla que se 'ls feu més dificultós fou aquella bestia que hi ha al centro, que no saben si es mosca, burinot ó vespa.

Rumihi, senyor Canons,
y dónguins las solucions.

Lo més acertat es lo que deya un amich nostre:

aquella mosca es la que ja te al nas lo senyor Gualdo veyent que LA HONORATA parla tant d' ell.

Perque 's creu que ja va ferse prou popular allavors dels embarchs.

Los diaris s' han queixat d' una colla de *pililis* que cada nit se situan en lo passeig de Gracia dihent cosas verdas á las senyoras que las fan tornar vermel·las.

Cóm degeneran los caràcters! Cóm minva la educació y cóm aumenta lo desvergonyiment!

Y no 's pensin, aquells tipos son lo bo y millor de cada casa.

Lo dia de la manifestació va publicarse un periódich, qual redactor de segur no diria davant de cap alemany lo que va escriure en lo paper.

Y es que hi ha molta gent que fa com certs gossos, que bordan de lluny y si 'ls empaytan fugen ab la qua entre las camas.

Lo dia 31 d' Agost va repartirse lo número de *La Ilustració Catalana* perteneixent al dia 15 de Mars.

Aviat aquest periódich semblará 'ls correus de Espanya que necesitan 94 dias pera dur una carta de Barcelona á Cervera.

No obstant, no saben la novetat que causa llegir una revista de mitj any endarrera. Un home sembla que siga més jove.

Sabent qu' eran al jardí
en Ramonet y la Pona,
lo pare d' ella hi aná
per passar distret la estona.
Pero quedá frer y mut
al véurels d' un arbre sota
ella, mirant lo blau cel
y ell, fit á fit á la sorra.

Lo cabo Rodriguez—home petit ¡pero! . . —permaneix de centinella. Altre tant va fer lo vencedor de Arcola.

Pero presentint que ab sa mort quedaria completament abandonada la guardia, decideix entrar en lo principal per remetre una parte al capitá de la companyia.

's convens de que lo més enrahonat es deixar lo fusell y anarsen á casa.

Arriba l' hora del *rellevo*; tercer dolor!... Lo cabo Rodriguez se troba ab que l' individu Sanchez ha desaparegut sens quedar d' ell més que 'l fusell.

Esperém ab ansia que 's publiqui un *romanso* que sabém te de coincidir ab la sortida d'aquest número. La dificultat més grossa que ha tingut lo seu autor es que no sabia quina *forma* donarli y aixó que n' ha fet tantas.

Lo lector. — Calli, ja sè qui es!

Jo. — Qui?

Lo lector. — (Fent una acció ab una ma closa y ab l'altra estesa, donantli cops repetits y rihent escandalosament.) En Durán.

Jo. — Quin Durán?

Lo lector. — Lo del buyt.

Jo. — Endevinat!

A Coruña pera obsequiar á en Castelar l' han portat á veure una corrida de toros.

Los grans homes tenen aixó. Se veuhen precisats á fer lo que 'ls seus admiradors volen.

Lo millor dia li farán ballar lo fandango, tocant las castanyolas.

Llissó de doctrina.

— Escolta, noy: ¿Lo fill es Déu?

— Sí, senyor.

— ¿L' Esperit Sant es Déu?

— Sí, senyor.

— ¿Lo Pare es Déu?

— No, senyor; lo pare es manobra.

DIALECH DE LLUNA DE MEL.

Ell. — ¿Es dir que no anyoras gens la vida de soltera?

Ella. — ¡Ay, no! L' anyoro tau poch, que si tu 't morias, desseguida 'm tornaria á casar.

CHARADA. (1)

Prima segona tercera
tercera segona tres
del hu segona tres quart,
una cinch cinch, tres dos ters
que no prima dos tercera
y prima tercera dos
lo qui prima dos tersa
ab lo meu tol.

ALIV AIRAM.

CONVERSA.

— ¿Que has vist la Paca, Lluís?

— No; porque no sé ahont viu.

— Com s' enten no hu saps, si ara mateix te aca-

bo de dir lo carrer y lo número.

VILARET DE E. DE LL.

ROMBO.

Sustituir los pichs ab lletras de manera que la primera ratlla vertical y horisontal, consonant. — Segona, objecte útil. — Tercera, un home célebre. — Quarta, manifestació de la tisis. — Quinta, consonant.

UN CARQUINYOLI.

Las soluciones en el número próximo.

(1) Lo qui primer porti la solució se li regalará tota la obra *Historia de Catalunya* d' en Bofarull.

A lo insertat en lo número anterior.

XARADA. — Sila.

ROMBO. —

	p
g	a ll
p	a l a u
ll	a m
	u

GEROGLIFICH. — Per aygua lo riu.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Frederich Olivé y Cortés. No sabém qué pot ser vosté si es més que director d'un periódich! Sino que siguí l'aprenent de la imprenta! No obstant sábiga que l' senyor á qui vosté 's dirigeix no es lo director de LA HONORATA. — Ramon Serrat. Vingui diumenge de 10 á 12. — Joseph Mir. Ja li hem contestat per correu. — Joan Freixas. Recordis de la paraula empenyada. — Julio Jené. Ja estic curat de la ensopegada. — Be de S. Joan. Fassis esquilar. — X. La historia de la historia nos ha agradat més que la historia. Aprofitarém lo paper blanch. — Agustí P. S. Veigis ab lo senyor Ayné, que es lo sub-director, y potse li insertará. — J. Cap. Vosté nos agrada per la franquesa. Vegi l'avis del número passat. — E. Gismero. Quan heu llegit lo seu epigrama desseguida nos hem arrambat d'equena á la paret. Ab vosté s' nan de pendre precaucions. — Jan Sapcom. Los seus cantars ni son bons pera fer dormir. — Pep Fusté. Rebudas las Xaradas y las 25 ptas. per aixó nos han semblat millor que las primeras. Fenthi aixís nos convencerém que vosté es digne de ser Mestre en Gay Saber. — Pepito. Ab articles tan llarchs nos fa perdre molt temps. *Escursi, escursi.* — Vilaret de E. de L. Sense passar per la Redacció no farém res. Pot venirhi de las 7 del matí á las 7 del vespre á qualsevol hora. — C. Gualdo. Ab lo quant que 'ns tira ne tindré dos que 'ls aprofitarém pera no embrutarnos las mans quan lo bi fetajerém. — J. R. S., E. Burgay, Venturera de Reus. E. Gismero, Pere Freixa, Un geperut, Herreras de Burgos, Marcelino Bou, Pa y Vi y bona cara y Tiburon de Safreig, llegeixin l'avis del número anterior, publicat en lloch preferent.

Barcelona: Tipo-lit. de C. VERDAGUER, y Lluís Cerdeña Ensanxe.

Lo cabo Rodriguez en persona, ajudat per l' únich individuo que li queda, recull lo fúnebre resto de 'n Sanchez.

Are es la meva — diu l' individuo Perez. — Y comprenent que si permanexia un minut en son paesto no quedaria res d' ell...

se 'n torna á casa seva sens ni pendrers la molestia de deixar lo fusell.

¡Quart dolor!... Lo cabo Rodriguez veu estupefacto que ni rastre ha quedat de son últim individuo.